

23ste zondag door jaar A

Mt. 18, 15-20

De broederlijke vermaning, waar het Evangelie ons vandaag over spreekt, is in feite één van de moeilijkere opgaven die wij meegekregen hebben. Zeker in een tijd waarin mensen erg mondig en onafhankelijk geworden zijn, is er veel fijngevoeligheid voor nodig om te voorkomen dat ze zich stiefkinderlijk behandeld voelen. Het vraagt voorzichtigheid, liefde en nederigheid. En de allereerste vereiste wordt vandaag niet vermeld, maar komt hierop neer: als ge iemand tot de orde moet roepen, vergeet dan nooit dat ge zelf ook niet volmaakt zijt, dat ge zelf ook vergeving nodig hebt zowel van God als van uw naaste. Het zal ons oordeel over anderen allicht milderen.

Nu zijn er twee extremen als het hierover gaat. Een eerste mogelijkheid is: ‘dura lex, sed lex’. De wet kan hard zijn, maar het is de wet. Ge volgt strikt wat vandaag voorgeschreven wordt: eerst iemand onder 4 ogen waarschuwen, dan iemand erbij halen, daarna voorleggen aan de Kerk. En als iemand dan nog niet wil luisteren... toeslaan? Nee wordt er gezegd: ‘Beschouw hem dan als een heiden en een tollenaar’. D.w.z. als iemand die nog altijd de kans moet krijgen zich te bekeren.

Een tweede uiterste, en dat zal veel vaker voorkomen, is dat we ons gaan verschuilen achter het respecteren van ieders vrijheid als excuus om nergens iets van te hoeven zeggen. En natuurlijk moet ge respect hebben voor eenieders keuzes, maar het kan ook een handig excuus zijn om u te onttrekken aan een stuk verantwoordelijkheid. Op de eerste bladzijden van de Bijbel horen we Kaïn al schamper zeggen: ‘Ben ik soms de hoeder van mijn broeder?’ Eerlijk gezegd: ja, dat zijn we voor een stuk. Echt om iemand geven is meer dan neutraal blijven bij alles wat hij of zij doet.

En toch zwijgen we vaak als we dingen zien gebeuren die ons moeilijk vallen: omdat we de moed niet hebben te spreken, omdat we de ‘lieve vrede’ willen bewaren, omdat het een privé-zaak is. Maar is het echt een privé-zaak als de zondagmorgen steeds meer door sport en ontspanning wordt ingenomen? Is het echt een privé-zaak als zowat alles wat ze willen voor de jongeren binnen handbereik ligt? Sommigen weten nu op 8-jarige leeftijd al meer over bepaalde zaken als dat we een generatie terug op 12-jarige leeftijd wisten: dat lijkt mij niet gezond.

Het geven van een broederlijke vermaning, het tot de orde roepen van iemand is een heel delicaat iets. Alle ouders met opgroeiende kinderen zullen daarover kunnen meepraten. Want wanneer geeft ge hun de vrijheid om de wereld en hun leven te ontdekken en daarmee ook de ruimte om soms fouten te maken waar ze van kunnen leren? En wanneer roept ge hun een halt toe, en houdt ge vast aan bepaalde grenzen die niet overschreden kunnen en mogen worden? Zoiets mag nooit uitdraaien op iemand ‘de levieten lezen’: daarmee slaan we vaak meer kapot als dat we genezen. Maar op het moment dat ge echt om iemand geeft,

kunt ge het ook niet maken iemand zomaar z'n ondergang tegemoet te laten gaan onder het mom van: 'dat is zijn keuze'.

In theorie is het niet zo moeilijk om erover te praten: mensen de weg wijzen in het leven moet gepaard gaan met een geduldige dialoog en een bescheiden gesprek. Iemand tot inzicht brengen werkt altijd beter en is veel beklijvender dan dingen verplicht opleggen zonder dat de ander er de zin van inziet. Maar in de praktijk blijkt het dikwijls heel moeilijk om enerzijds verantwoordelijkheid te nemen en anderzijds de vrijheid te respecteren. En het is vaak al even moeilijk het onderscheid te blijven maken tussen zondaar en zonde: het is veel gemakkelijker te veroordelen dan te begenadigen.

Op dat vlak is er een spreuk of een gebed wat we goed zouden moeten onthouden: Heer, geef mij geduld te aanvaarden wat ik niet kan veranderen, geef mij de moed om te veranderen wat ik kan veranderen, maar geef mij bovenal de wijsheid om het één van het andere te kunnen onderscheiden. Amen.